

mindhiába. Nem tartjuk valószínűnek, hogy sírva fakadt, inkább az arcába fröcskenhetett egy kis víz.

Salgó ennek ellenére szükségesnek és kötelezőnek érzi a vigasztalást. Félszeg mozdulattal átkarolja, kissé magához húzza a gyereket, aki nála fél fejjel magasabb. Azzal sem törődik, hogy fekete ujjlenyomatok rakódnak az ingére.

– Látod, édes öregem – ezt akarja mondani, vagy talán mondja is –, a magyar állam ezzel a groteszk szertartással juttatja kifejezésre, hogy mostantól felnőtt férfinak tekint.

De nem. A középkorú férfi, akit Salgónak neveztünk el, ilyesmit nem tud mondani. Ezek a szavak – vagy bármi egyéb, a helyzethez illő szavak – nem jutnak eszébe. Nézi a gyereket, és látja, hogy ez bizony végképp nem gyerek. De hát hogyan is lehetne hihetően elmondani, hogy a hatóság gyámkodása, melyből az elmúlt hónapokban ízelítőt kaptak, voltaképpen a nagykorúság jele, és a felnőttkor gondterhelt, kietlen egyhangúsága az elképzelhető legnagyobb kaland?

